

Indkaldelsen af Endringsforslag til anden Behandling, men da det er at vente, at nærværende Samlings Møder om faa Dage ville blive udsatte, skal jeg lade det beroe ved at ansette Tidsfristen, til Rigsdagen gjenoptager sine Møder, idet jeg dog skal henlede de Herrers Opmærksomhed, som ville stille Endringsforslag, paa, at de maae være beredte til at afgive disse, kort efter at Rigsdagen atter har gjenoptaget sine Møder.

Man gik derpaa over til den næste Sag paa Dagsordenen, som var Første Behandling af „Udkast til Lov om Politiets Ordning i Kongeriget Danmark med Undtagelse af Kjøbenhavn og gamle Kjøbenhavns Amt“.

Mathiasen: Da Loven af 4de Marts 1857 om Sognefogdernes Lønning var under Forhandling her i Thinget, udtalte den daværende Justitsminister, at Sognefogedinstitutionen forlængst havde overlevet sig selv, og at den selvfølgelig maatte ophøre ved Politiets Omordning, idet da den Besikling, hvorfor Sognefogderne nu nyde deres Løn, i det Væsentlige maatte ansees for overflødig. Men selv om denne Omordning ikke skeer, troer jeg, at der er Grund til at tage under Overveielse, om ikke Sognefogedinstitutionen kunde inddrages til Fordeel for Communerne. En stor Deel af de under den hørende Forretninger er nemlig allerede overgaaet til Sogneforstanderslaverne, og den Assistance, som Sognefogderne yde Politimyndigheden, er i den største Deel af Landet ikke af stor Betydning. Blev Sognefogdernes Lønning inddragen til Fordeel for Communerne, vilde disse igjen overtage Besørgelsen af de Tilfælder og løbende Forretninger, som nu paahvile Sognefogderne. — Den ved Lovudkastet tilføjede Omordning af Politiet troer jeg neppe nogensinde vil virke heldigt, naar den skal indføres ved Tvang; den bør efter min Formening ikke kunne indføres paa de Steder, hvor de communale Autoriteter, Sogneforstanderslaverne, ere derimod; thi indføres den imod disse Willie, vil den virke frastødende paa Befolkningen; Politiet vil da blive betragtet som en uønsket Byrde, og ikke sinde den Tillid

hos Folket, som det har nødig. Ved den af mig nævnte Leilighed udtalte den daværende Justitsminister ogsaa, at han troede, at der i den Henseende kunde skee Modificationer. — Af den store Sum, 154,000 Rb., som det ridende Politi vil komme til at koste hele Landet, skal Hartkornet ubrede 84,150 Rb.; men Hartkornet trænger i Reglen ikke til Beskyttelse af Politiet; det er navnlig Personerne, hvorom dette gjælder, og da igjen særlig saadanne Personer, som have Formue. Skal altsaa Omordningen af Politiet finde Sted, maa efter min Overbeviisning Beføstningen derved ramme Formuen og ikke Hartkornet.

Müller: De Bemærkninger, som nylig bleve gjorte af den ærede sidste Taler, kan jeg fuldkommen tiltræde og gjøre til mine. Det synes mig, som om man ved dette Lovudkast har havt til Hensigt, ligesom ved det, der blev forelagt i forrige Session — med hvilket det nye Lovudkast er eenslydende — at udvide Politiets Myndighed udover dets berettigede Grændser, og dette kan jeg ikke billige. Jeg lægger imidlertid ikke den ærede nuværende Justitsminister tillast, at han har forelagt Udkastet, thi det er at betragte som en Slags Arvebeel fra det forrige Ministerium. De andre Bemærkninger, som jeg i sin Tid har gjort ved denne Sag, maa jeg fremdeles fastholde, da jeg ikke har fundet Noget, der kunde røkke min dengang udtalte Ansæelse. Jeg har ikke kunnet indsee, hvorfra den Bestræbelse hidrører, som gaaer ud paa at udvide Politiets Myndighed i den Grad, som ved dette Lovforslag er tilfjet. Jeg kunde forstaae det, hvis Erfaringen havde godtgjort dets Nødvendighed, men jeg troer ikke, at man i den Henseende kan støtte sig paa Erfaringen. Af Motiverne sees det, at man med Hensyn til Politiets Tilfælder støtter sig til en gammel Bestemmelse, Placat af 10de Febr. 1818. Denne Placat, som er ganske kort, og som handler om Amtmandens Bemyndigelse til at tilfje Personer til Møde, indeholder kun to enkelte Punkter, af hvilke det første angaaer Præstens Berettigelse til at tilfje Egtefolk, som ville separerer, og for det Tilfælde, at de ikke give Møde, henvises Præsterne til at henvende sig hos Amtmanden, der